

กรรมใดใครก่อ

เรื่องที่ ๑

เกรียง สุพันธ์

R6022

ทุก ๆ ท่านทราบแล้วนะครับว่า สมเด็จพระบรมศาสดาของเรา ทรงสอนให้เราเชื่อด้วย เหตุผลซึ่งตนเองได้ไตร่ตรองแล้ว น่าเชื่อหรือไม่น่าเชื่อ จริงหรือไม่จริง เรื่องต่อไปนี้ ข้าพเจ้าไม่ต้องไตร่ตรอง เพราะเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเอง ไม่ใช่เรื่องที่ฟังจากบุคคลอื่นเล่าต่อ ๆ กันมา ผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่อง บัดนี้ยังมีชีวิตอยู่ สถานที่เกิดเหตุก็อยู่ในชุมชนเขตเทศบาลเมือง สามารถติดตามไปดูได้ พระเดชพระคุณเจ้าอาวาสวัดบ้านกล้วยซึ่งเป็นเจ้าอาวาสระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๑๘ ก็ทราบเรื่องนี้ดี เพราะสำนักงานป่าไม้จังหวัดแห่งนี้เป็นของวัดบ้านกล้วย ให้กรมป่าไม้เช่าเป็นสถานที่ราชการ ชำระค่าเช่าให้วัดทุก ๆ เดือน

ชื่อบุคคลในเรื่อง ข้าพเจ้าขอเรียกเป็นอักษรย่อตัวหน้าชื่อของท่าน ชื่อจังหวัดก็ใช้อักษรย่อเช่นกัน เช่น จังหวัดชลบุรี ก็ใช้จังหวัด ช. สำหรับข้าพเจ้าผู้เขียนชื่อจริง นายเกรียง สุพันธ์ ภรรยาชื่อนางไพพรรณ สุพันธ์

อนึ่ง บุคคลที่มีชื่ออักษรเดียวกันมากกว่า ๑ คน จะให้หมายเลขกำกับอักษรชื่อ ๑-๒-๓ นะครับ ขอได้โปรดเข้าใจตามนี้ด้วย

ณ สำนักงานป่าไม้จังหวัด ช. มีนาย ส.๑ เป็นป่าไม้จังหวัด ข้าพเจ้า (นายเกรียง สุพันธ์) เป็นผู้ช่วยป่าไม้จังหวัด ส.๒ เป็นภรรยาของป่าไม้จังหวัด สำนักงานป่าไม้จังหวัดเป็นอาคารไม้สองชั้น ชั้นล่างเป็นสำนักงาน ชั้นบนเป็นบ้านพักประจำตำแหน่งของป่าไม้จังหวัด

ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว

คืนนั้น..หลังจากไหว้พระสวดมนต์ประจำวันแล้วเข้านอนดึกโข กำลังหลับพลันได้ยินเสียง ตะโกนเรียกด้วยลักษณะอาการเมานิดหน่อย พร้อมกับเสียงรongsเท้าตึกกุกกักขึ้นบันไดด้วยอาการเซบ้าง

“ผู้ช่วยครับ ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว” เรียกลากเสียงยาน ๆ สองสามครั้ง ข้าพเจ้าและนางไพพรรณ จำเสียงได้ว่า ธ. เป็นข้าราชการสำนักงานป่าไม้จังหวัด ช.ปกติเขาไม่ค่อยดื่ม แต่วันนี้ยังงไม่ทราบ ดื่มหนักไปหน่อย

“ครับ..ครับ” ข้าพเจ้ารีบขานรับพร้อมกับรีบลุกไปเปิดประตู ข้าพเจ้ากำลังจะถามเรื่องราว และเชิญเข้ามาในบ้าน ๕. รีบคุกเข่ากราบข้าพเจ้า ปากก็พร่ำพูดไปกราบไป ผมฆ่าผู้ช่วยเสียแล้ว พูดพลางร้องไห้พลาง ๕. กราบได้ ๒ คน ข้าพเจ้ายื่นมือจับไหล่ดึงให้ยืนขึ้นเดินเข้าไปในเรือน

“ขอโทษครับ ผมเมา..วันนี้ผมเมา”

“เออ เมา รู้แล้วเมา ไหนเรื่องมันไปไงมาไง ฆ่าผมยังไ้ก็ผมอยู่นี่เอง มันเรื่องอะไรกัน เล่าให้ฟังซิ วันนี้ไปกินเหล้าที่ไหนมาละ ก่อน ๆ ไม่ค่อยเห็นกินเป็นนิจ ใจเย็น ๆ” ข้าพเจ้าถามไป ปลอบใจไป

๕. เล่าไปพลางร้องไห้พลาง พูดเสียงสั่นเครือ “ผมเจ็บใจ ผมชั่วที่ฆ่าผู้ช่วย ผมชั่ว ผู้ช่วย จะฆ่าผมก็ยอม ตั้งแต่เย็นแล้ว ป่าไม้จังหวัดและคุณนาย ส. (ส.๑ และ ส.๒) พาผมไปเลี้ยงเกลี้ยกล่อม ทั้งปลอบทั้งขู่ให้ผมเขียนหนังสือรายงานป่าไม้จังหวัดว่าผู้ช่วยไปริบไถเงินชาวบ้าน ๒ ราย ผมไม่ทำ เป็นเรื่องเท็จ พยายามทำเรื่องให้เป็นหลักฐาน เพื่อเล่นงานผู้ช่วยขัดขวางคนทำไม้ดี ขัดขวางการหาประโยชน์เขามาก จะให้ผู้ช่วยต้องออก ต้องย้ายไปให้พ้นเส้นทางของเขา เขาเล่นงานให้หนัก ตั้งตัวไม่ติดแก้ไม่หลุดนะ สิ่งเหล่านี้เพิ่มกินไปเรื่อยจนดึก ผมก็ไม่ทำ สุดท้ายเขาเขียนขึ้นเองแล้วบังคับให้ผมเซ็นชื่อ ไม่เซ็นเขาจะหาเรื่องเอาผมออกจากราชการให้ได้ ผมจำเป็นต้องเซ็นชื่อ เลิกจากร้านอาหารให้ผมกลับบ้าน ผมกลับไม่ได้ถ้าไม่ได้บอกเรื่องนี้ให้ผู้ช่วยรู้ ออกผมจะแตกแล้วครับ ผมจึงต้องมาหาผู้ช่วย...”

หลังจากนั้นไม่นาน ส.๑ ป่าไม้จังหวัดเสนอเรื่องต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ช. เพื่อลงนามคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าพเจ้า

เช้าวันนั้น เจ้าหน้าที่ป่าไม้ผู้รับโทรศัพท์แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า หน้าห้องท่านผู้ว่าฯ โทรมาว่าให้ท่านป่าไม้จังหวัดไปพบท่านผู้ว่าฯ ที่ห้อง ป่าไม้จังหวัดไม่อยู่ให้ผู้ช่วย (คือข้าพเจ้า) ไปแทน ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปพบท่านผู้ว่าฯ (ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ช. ขณะนั้นชื่อนาย ก. นามสกุล ก.ก.) เมื่อข้าพเจ้าได้ตอบข้อซักถามแล้วสักเกตดูท่านมีสีหน้าเครียดเล็กน้อย ท่านพูด “...แยะ...แยะมาก ลงผู้หญิงฝ่ายในเข้ามายุ่งกับงานในหน้าที่สามียังงี้...และทะเล่หมด ทำไมมันถึงได้ยุ่งกันยังงี้” แล้วท่านผู้ว่าฯ พับแฟ้มเสนอเซ็น เหวียงแฟ้มนั้นไปยังโต๊ะวางแฟ้มตัวหนึ่งข้าง ๆ ท่าน บังเอิญแฟ้มเลื่อนไหลตกจากโต๊ะ ข้าพเจ้าลุกไปหยิบขึ้นวางเข้าที่แล้วกล่าวคำลาท่าน ท่านผู้ว่าฯ สั่งให้เอาแฟ้มเสนอเซ็นกลับไปด้วย ระหว่างทางจากศาลากลางจังหวัดมาสำนักงาน ข้าพเจ้าเปิดอ่านเรื่องในแฟ้ม จึงได้รู้เรื่องทั้งหมด เป็นเรื่องที่ป่าไม้จังหวัดรายงานความผิดการทุจริตของ

ข้าพเจ้า รีดไถเงินราษฎร ๒ ราย จึงเสนอเซ็นคำสั่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และสมควรให้ดำเนินคดีทางอาญาด้วย แต่ท่านผู้ว่าฯ ไม่ได้สั่งการอะไร ไม่ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวน

ข้าพเจ้าโกรธแค้นมากที่แกลังทำลายกันอย่างเลวทรามขนาดนี้ ถ้ามองใจตนเองว่าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต แต่ขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพล มันต้องได้รับผลเป็นนอกจากราชการและดำเนินคดีติดคุกหรือไม่ ได้ซิ... ข้าพเจ้าตอบตัวเอง แต่ติดคุกทั้งทีน่าจะให้เรื่องมันดีกว่านี้ แรงกว่านี้ โหดกว่านี้ จึงมีศักดิ์ศรีในการอยู่คุก

ตามล่า

สุดแค้น สุดทน สุดอดกลั้น ความคิดสั่นเกิดขึ้น ข้าพเจ้าและภรรยาพร้อมอาวุธล่าสังหาร ออกติดตามสืบหาแหล่งบ้าน แหล่งวัดที่ป่าไม้จังหวัดไปทำบุญ แห่งหมอดูที่เขาไปหาเป็นประจำ แหล่งบ่อนไฟที่เขาไปเล่นเป็นกิจวัตร ได้จังหวะ ได้โอกาสจะใช้ชนิดไขโป่งก็โป่ง ชนิดตุมก็ตุมจวน ๆ จะได้จังหวะหลายครั้งแต่บังเอิญมีคนอื่นเข้ามาปะปน เกรงจะตายด้วยเลยเสียโอกาสทุกที เรื่องตามล่า ข้าพเจ้ารู้กันกับภรรยาเท่านั้น

หลวงพ่อบิณฑบาต

ระหว่างการตามล่า วันหนึ่งแวะไปเยี่ยมพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญพระครูภาวนาวินัยสุทธิ หรือหลวงพ่อบุญ (ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวินัยสุทธิคุณขณะนั้น) ที่วัดอัมพวัน เพื่ออยากรู้เรื่องหมอลงที่ท่าน ช.เลียงพิบูลย์ เขียนในกฎแห่งกรรม

หลวงพ่อบุญเมตตาเล่าเรื่องให้ฟังและเล่านิทานธรรมะตั้งแต่เย็นเรื่อยไปจนดึก เล่าไปหลวงพ่อบุญเป็นจังหวะหนึ่ง ซึ่งมีมือมาที่ข้าพเจ้า..

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ” ข้าพเจ้านิ่ง ไม่พูด หลวงพ่อบุญเล่านิทานต่อไปพักหนึ่ง หยุดหนึ่ง ซึ่งมีมือมาที่ข้าพเจ้าอีก

“อาตมาขอบิณฑบาตดิฉัน” ข้าพเจ้าแกลังซิมอีก ไม่พูดอะไร แต่ในใจนึกสงสัยในหลวงพ่อบุญว่าทำไมขอบิณฑบาต น่ากลัวว่าท่านจะรู้อะไรของข้าพเจ้าเหมือน ๆ กับที่ท่านรู้หมอลงในอดีตชาติก็ได้ เมื่อเข้าเจ้าเฉย หลวงพ่อบุญเมตตาเล่านิทานต่อไปพักหนึ่ง หยุดหนึ่งจึงหันหน้าข้าพเจ้าและซิมมือ

“อาตมาขอบิณฑบาตนะ...ไอ้สิ่งที่เตรียมไว้อย่างทำ” ท่านพูดช้า ๆ เน้นชัดถ้อยคำหนักแน่น “ถ้าถวายอาตมาได้ โยมจะเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้น...ไม่มีเวรต่อกัน...คนคนนั้นนะถึงโยมไม่

ทำ เขาก็วิบัติเองเร็ว ๆ นี้แหละ อภุศลกรรมที่เขาทำไว้จะมาให้ผลให้ผลเร็ว ๆ แล้ว...ไม่มีอะไรกันได้อันเป็นไปตามกรรมของเขาเอง... เชื่ออาตมาเถอะ...”

ข้าพเจ้าสะดุ้งใจ ขนลุกและรู้สึกเย็นวาบลึก ๆ ทีเดียว ใจคิดทันทีว่า โอ เราปิดบังซ่อนเร้นหลวงพ่อดีใจแล้ว น่ากลัวว่าท่านคงเห็นหมดแล้วว่าในเกียรตของข้าพเจ้ามีอะไรที่ร้ายแรงชุกไว้ ข้าพเจ้าประหม่อมือไหวพร้อมกับกล่าวคำรับ...ครับ.. ขอถวายหลวงพ่อดังแต่วันนี้นี้ครับ

“อ้อ” ยาว ๆ หลวงพ่อรับบิณฑบาต ต่อจากนั้นหลวงพ่อก็ให้พรข้าพเจ้าและครอบครัว ให้มีแต่ความสุขความเจริญ ก้าวหน้า ปลอดภัยทั้งปวง ผู้ใดคิดทุจริต คิดร้ายอย่างไร ก็ทำอะไรไม่ได้ ผู้นั้นจะแพภัยไปเอง และจากนั้นหลวงพ่อก็เป็นผู้เล่าความในใจ การคิดกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าฟังหมดสิ้น ข้าพเจ้ารับว่าจริงตามนั้นเพราะโกรธแค้นเขามากที่สุด ท่านแนะนำสั่งสอนให้ทำแต่สิ่งที่ดีที่ถูกต้องไว้เสมอ ข้าพเจ้าอธิษฐานในใจให้สัจจะแก้ตัวเองว่า หากยังอยู่ท้องที่จังหวัด ช. จะไม่พกพาอาวุธที่รุนแรงนี้อีก เพราะถวายหลวงพ่อดีแล้ว จะไม่ผิดสัจจะทุก ๆ ครั้งที่ได้ไหว้พระและทำบุญจะแผ่กุศลให้แก่ ส.๑ ส.๒ และทุกคนที่คิดทุจริตด้วยประการใด ๆ แก่ข้าพเจ้า ขอโหสิกรรมแก่กัน ให้ภัยเขาทุก ๆ คน ไม่ขาดไม่ลืม ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อดีสั่งสอนแนะนำให้ทำความดี ทำสิ่งเป็นกุศลมาตลอด

เป็นไปตามคำพยากรณ์

เช้าวันนั้น ข้าพเจ้าไปปฏิบัติราชการที่สำนักงานป่าไม้จังหวัดตามปกติ ทราบจากนาย ป. นักการภารโรงว่า ส.๑ กับ ส.๒ ทะเลาะกันตั้งแต่เมื่อคืนไม่จบ สายหน่อย ส.๑ ป่าไม้จังหวัดลงมาปฏิบัติหน้าที่ประจำโต๊ะทำงาน อ่านหนังสือราชการเพื่อบันทึกส่งในเรื่องให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามรายงาน โต๊ะข้าพเจ้าอยู่ใกล้โต๊ะป่าไม้จังหวัด ทุกคนในสำนักงานได้ยินเสียงของ ส.๒ ที่พูดไม่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ส.๑ ให้พร ส.๑ ต่าง ๆ นานา ช่างสรรหาคำปราศรัยจริง ๆ โดยไม่คาดคิด ข้าพเจ้าเห็น ส.๒ เดินลงบันไดบ้านพักเข้าไปในสำนักงาน หน้าซีด ๆ ปากสั่นด้วยอารมณ์โกรธ ผมเป็นกระเซิง ตาดูมาก ในมือถือปืนมาด้วย ดิ่งเข้าโต๊ะ ส.๑ ซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือปากก็พูดว่า “ไอ้...(ออกชื่อ ส.๑) มึงจะเอาอย่างไรกะกู ๆ ๆ” มือเล็กปลายปืนมาที่ ส.๑ ข้าพเจ้าไม่ตกใจเพราะเป็นธรรมชาติธรรมนิยมของสามีภรรยาคุณี้ เขาทะเลาะกันก็ล้อกันด้วยมิด ด้วยฝ่ามือ ด้วยเท้า ด้วยไม้กระทุ้งพื้นเตี้ย และด้วยปืนเป็นประจำจนหลังคาสำนักงาน ฝาบ้าน พื้นบ้าน มีแต่รู้

กระสุน ๓๕๗ อยู่รอบ ส่วน ส.๑ เองก็ยังมีใจเป็นอ่านหนังสือ ไม่หยาบกับปืนที่เลี้ยงมา เพราะคิดว่าล้อเหมือนที่เคยล้อ

โป่ง! โป่ง! โป่ง!

“เฮ้ย! มันยังจริง ๆ นี่หว่า” ส.๑ มุดหนีหลบกระสุนลงใต้โต๊ะ ข้าพเจ้ากระโดดออกจากที่นั่งทำงานทางหน้าต่างด้านวัดบ้านกล้วย เพราะโต๊ะข้าพเจ้ากับโต๊ะ ส.๑ อยู่ใกล้กล้วยหลง เพราะปืน ๓๕๗ ร้ายแรงกว่า .๓๘ ส่วนข้าราชการคนอื่นต่างกระโจนออกจากสำนักงานตัวใครตัวมันไปตั้งหลักกันที่ร้านก๋วยเตี๋ยวเจ็ง. ริมแม่น้ำเจ้าพระยา

ส.๑ ถูกยิงซ้ำหลายนัด แต่ยังไม่มีการทราบบว่าถูกยิงเข้าที่ไหนบ้างหรือไม่ หรืออาจยังไม่ถูก เห็นคลานออกจากใต้โต๊ะวิ่งไปทางประตูหน้าสำนักงานที่ด้านแม่น้ำเจ้าพระยา ถึงประตูรั้วก็ล้มคว่ำ เจ้าหน้าทีเห็น ส.๒ ยิงซ้ำหลายนัด แต่กระสุนหมดแล้ว ๖ นัด จึงได้กรูกันเข้ากอดปล้ำ ส.๒ เพื่อแย่งปืน เกรงจะวิ่งขึ้นบนบ้านพักบรรจกระสุนมายิงอีก และรีบช่วยกันนำตัว ส.๑ ไปยังโรงพยาบาลจังหวัด ช. แพทย์ช่วยชีวิตไว้ได้ ผ่าเอากระสุนออกจากแผ่นอก ทราบว่าบางนัดยังผ่าออกไม่ได้

ไม่ใช่เรื่องเหลือเชื่อที่หลวงพ่อก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่ोज้าคุณพระภานุวิสุทธิคุณ พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับ ส.๑ “คน ๆ นั้นนะ ถึงโยมไม่ทำ เขาก็จะวิบัติเองเร็ว ๆ นี้แหละ... เพราะอกุศลกรรม เขาทำไว้มาให้ผล..จะให้ผลเร็ว ๆ นี้ แล้วไม่มีอะไรกันได้อันนี้ มันเป็นไปตามกรรมของเขาเอง..เชื่ออาตมาเถอะ”

แหม นี่ ส.๑ ถูก ส.๒ ภรรยาตัวเอง ถ้า ส.๑ ถูกคนอื่นยิง นายเกรียง สุบันดี ถูกจับกุมดำเนินคดีทางอาญาโดยมีต้องสงสัย เพราะใคร ๆ ก็ยอมรู้ว่านายเกรียง สุบันดี นั้นแหละจ้วงวานใช้มือปืนมายิง ส.๑ เพราะมีเรื่องรุนแรงกันมาหยก ๆ

หลังจาก ส.๑ หายป่วยแล้วกลับมาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ แต่กิจกรรมภายในครอบครัวไม่จบสิ้น เรื่องได้รู้ไปถึงผู้บริหารในกรมป่าไม้ ในที่สุดผู้บริหารกรมป่าไม้จึงได้ย้าย ส.๑ จากตำแหน่งป่าไม้จังหวัด ช. เป็นประจำสำนักงานป่าไม้เขตสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี ความวิบัติต่าง ๆ หลังโถมทับทวีมากยิ่งขึ้น พระพุทธรูปบูชาที่มีค่ายิ่ง พระเครื่องราง สิ่งต่าง ๆ จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนไปหมดก่อนเดินทางไปจังหวัดสุราษฎร์ธานี

สำหรับข้าพเจ้า กรมป่าไม้ได้มีคำสั่งโยกย้ายไปเป็นหัวหน้าหน่วยป้องกันรักษาป่าไม้ที่ ลป.๑๔ (แม่ทะ) อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง สังกัดสำนักงานป่าไม้เขตลำปาง

ข้าพเจ้าไปรับราชการจังหวัดลำปาง ก็มีความเจริญก้าวหน้าดังคำให้พรของหลวงพ่อบุญ โดยได้รับพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือน ๒ ขั้น ได้รับชมเชยความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ราชการจากป่าไม้เขตลำปาง สมัยนาย ข. นามสกุล พ. สมัยนาย อ. นามสกุล บ. และสมัยนาย ศ. นามสกุล ว. เป็นป่าไม้เขต และได้รับเชิญจากสภาผู้แทนราษฎรให้เข้าไปแสดงต่อกรรมาธิการเกี่ยวกับการลักตัดไม้สัก การค้าไม้สักที่ได้จากการลักตัด การปราบปรามผู้ลักตัดไม้สักในท้องที่จังหวัดลำปาง ได้รับรางวัลจากสภาและจากกรมป่าไม้ นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้าและครอบครัว

ท่านผู้ติดตามกฎแห่งกรรมคงพิจารณาเห็นแล้วใช่ไหมครับว่า ส.๑ และ ส.๒ มีเจตนาสร้างเรื่องใส่ร้ายแก่ข้าพเจ้า หวังผลให้ข้าพเจ้าต้องออกจากราชการ โดยกล่าวหากระทำผิดวินัยข้าราชการอย่างร้ายแรง และจะดำเนินคดีทางอาญา ยิ่งไปกว่านั้น บุคคลบางคนยังคิดร้ายจะเอาชีวิตข้าพเจ้าอีกด้วย เนื่องจากขัดขวางการทุจริตของตน ขัดผลประโยชน์ของตน

แปลกแต่จริงอีกเรื่องหนึ่งที่สำนักงานป่าไม้จังหวัด ข. คือ ระหว่างที่ ส.๑ ไปรักษาตัวโรงพยาบาลจังหวัด ข. ด้วยเหตุ ส.๒ ยิง ดังได้ทราบกันอยู่ ส.๒ ได้สั่งให้นาย ป. นักการภารโรงสำนักงานเปิดประตูที่เก็บไม้สักของกลาง นำไม้สักเหล่านั้นไปขายให้ผู้รับซื้อในตลาด ข. นั้นเอง มูลค่านับหมื่นบาท มีพยานรู้เห็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องของ ส.๒ ส.๑ ก็รู้ว่าภรรยาของตนนำไม้สักของกลางไปขายในตลาด ข. แทนที่ตนเองต้องรับผิดชอบความเสียหายของราชการ กลับแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ จะต้องชดใช้เงินให้แก่ราชการ กรมป่าไม้ ทั้งหมดนับหมื่น ๆ บาท ประธานคณะกรรมการเป็นเพื่อนกับ ส.๑ ชื่อ ส.๓ ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบชดใช้เงินค่าเสียหายให้แก่ราชการทั้งหมด ข้าพเจ้าจึงต้องทำหนังสือร้องเรียนต่ออธิบดีกรมป่าไม้ ขอให้เปลี่ยนตัวประธานคณะกรรมการสอบสวน ขอให้ดำเนินการสอบสวนเรื่องนี้ใหม่ เพราะไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเรื่องนี้หลวงพ่อบุญเมตตาแนะนำให้

หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไร คราวนี้ได้รู้กันแหละ คนเอาไม้สักไปขายนั้นแหละเป็นคนได้เงินและจะต้องใช้เงินแก่หลวง ท่านอธิบดีกรมป่าไม้ได้เมตตาเปลี่ยนประธานกรรมการสอบสวน ชื่อ ส.๔

เมื่อผู้ช่วยป่าไม้ เขตนครสวรรค์ดำเนินการสอบสวนใหม่ ผลการสอบสวนเป็นตามที่หลวงพ่อบุญได้ทุกอย่าง ส.๑ ต้องรับผิดชอบ ส.๑ ส.๒ ต้องชดใช้เงินให้ทางราชการทั้งหมด ข้าพเจ้าปลอดภัย

เห็นใหม่ครับท่านผู้อ่านตามกฎแห่งกรรม มันเป็นกฎแห่งกรรมจริง ๆ

ยังมีกฎแห่งกรรมตอน “จังหวัดลำปาง” ซึ่งผู้ที่ควรตายคือข้าพเจ้าเพราะฝ่ายผู้ตั้งใจมาได้เอารถยนต์บรรทุกไม้สักฟุงเข้าชนหมายให้ละ แต่กฎแห่งกรรมนะครับไม่ยกโทษให้เขา เมื่อเขาชนข้าพเจ้าแล้วรถเขาเองตกถนนฟุงเข้าชนเสาไฟฟ้า เขาตายเอง ตายแทนข้าพเจ้า ฝ่ายทายาทผู้ตายเป็นโจทก์ร่วมกันฟ้องข้าพเจ้าเรียกค่าเสียหายคนตาย ค่าเสียหายรถยนต์นับแสน ๆ บาท ข้าพเจ้าตกเป็นจำเลย ในที่สุดศาลลำปางพิพากษาจำคุกโจทก์ ๓ ปี ๖ เดือน และใช้ค่าเสียหายให้แก่จำเลยอีกหลายหมื่นบาท เรื่องนี้ยาวครับ เต็มไปด้วยอิทธิพลทั้งนายทุนค้าไม้สักและตำรวจที่หนุนหลังนายทุน รอไว้ในกฎแห่งกรรมฉบับหน้าของหลวงพ่อบุญครับ หลวงพ่อบุญทำอะไร เหตุการณ์เกิดตามนั้น น่าแปลก แต่จริง อดใจรอ นะครับ

เรื่องที่ ๒

เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าและคณะได้รับคำสั่งจาก นาย พ. นามสกุล ส. อธิบดีกรมป่าไม้ ให้ไปพร้อมกับ นาย อ. นามสกุล ส. นักวิชาการป่าไม้ ๖ นาย ส. นามสกุล ป. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๖ นาย ป. นามสกุล ต. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๕ นาย ผ. นามสกุล ก. เจ้าพนักงานป่าไม้ ๔ ทุกคนประจำกรมป่าไม้ มี นาย ส. นามสกุล จ. เป็นพนักงานขับรถคันที่ ๑ นาย ช. นามสกุล ส. เป็นพนักงานขับรถคันที่ ๒ โดย นาย อ. นามสกุล ส. เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการของพวกเรา ไปตรวจสอบการทำไม้ท้องที่อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามที่มีผู้ใช้ชื่อราษฎรหมู่ ๓ ตำบลคลองไทร อำเภอท่าฉาง แจ้งเป็นหนังสือว่ามีการทุจริตทำไม้เถื่อนมาก มีข้าราชการหลายระดับชั้นร่วมทุจริตด้วย

ผลการไปตรวจสอบของพวกข้าพเจ้า พบกระทำผิดทุจริตในการทำไม้จริง จึงยึดและอายัดไม้เป็นของกลาง จำนวนหนึ่งดำเนินคดี จำนวนหนึ่งอายัดเพื่อตรวจสอบว่าตัดมาจากป่าใดรวมจำนวน ๑,๑๐๐ ท่อนเศษ มูลค่าหลายล้านบาท

มือปืนตามไปยังถึงที่กองไม้ก่อน

ในการยึดไม้ก่อนจำนวนมาก ต้องใช้เวลาในการตรวจสอบรายละเอียดที่ท่านไม้แต่ละท่อน เพื่อประกอบการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิด ในขณะที่พวกเราแบ่งหน้าที่กันตรวจสอบไม้

ข้าพเจ้าทำหน้าที่พิมพ์หนังสือบันทึกเรื่องราวอยู่ที่กระต๊อบ มือปืนขบฉกรรยานยนต์มาจอดใกล้ที่
ข้าพเจ้านั่งปฏิบัติอยู่ มีสิ่งหนึ่งเตือนใจก้องในหูว่าให้ระวังนะ มาไม่ดี ๆ ข้าพเจ้าระวังตัว เขา
พยายามเดินอ้อมมาอยู่ด้านหลังข้าพเจ้าเพื่อชักปืนจ่อยิงหัวได้ถนัด ทันใดนั้นเองญาติข้าพเจ้าได้
ขบฉกรรยานยนต์เข้ามาหาข้าพเจ้า และได้ต่อว่าต่อขานมีปากเสียงกับมือปืน ในที่สุดมือปืนก็จาก
ไป ข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่า มือปืนชื่ออะไร มีประวัติร้ายกาจขนาดไหน เหตุเกิดวันที่ ๒๕ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๕๓๒

หลังจากวันนั้นแล้ว ญาติฝ่ายข้าพเจ้าขอร้องไม่ให้ข้าพเจ้าเดินทางเข้าป่าอีก ขอให้
ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเอกสารอยู่ที่พักโรงแรมตาปี อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี

กลุ่มผู้ทุจริตทำไม่ได้จัดมือปืนมาอนที่โรงแรมตาปี เพื่อหาโอกาสยิงข้าพเจ้าที่โรงแรม
ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่งแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า เขาได้รับจ้างมายิงข้าพเจ้ากับ นาย ส. นามสกุล
ป. ค่าจ้าง ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท) แต่คนนี้ไม่ยิงข้าพเจ้าและเพื่อน กลุ่มขบวนการทุจริต
ไปจ้างมือปืนมาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ญาติข้าพเจ้าขอให้ย้ายที่พัก จึงได้ย้ายไปพักอยู่
กับคณะทหาร กรม ทพ.ที่ ๔๕ ซึ่งมาช่วยปฏิบัติงานปราบปรามในการตรวจจับกุม พวกข้าพเจ้า
ได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าฉาง ให้ดำเนินคดีตามกฎหมายทุก
ประการ

มติที่ประชุมกรมป่าไม้

หลังจากที่ได้แจ้งความดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิดแล้ว พวกข้าพเจ้าเดินทางเข้ากรุงเทพฯ
นาย อ. นามสกุล ส. หัวหน้าชุด รายงานเรื่องราวและหารือแนวทางปฏิบัติในสิ่งที่มีปัญหาต่อกรม
ป่าไม้

วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ กรมป่าไม้ นำเรื่องเข้าที่ประชุมและมีมติออกมา ๔ ข้อ
ในจำนวนนั้นมีอยู่ข้อหนึ่งที่ให้ย้ายข้าราชการทุกคนที่ร่วมทุจริตทำไม้รายน้อออกจากพื้นที่จังหวัด
สุราษฎร์ธานี และมติอีกข้อหนึ่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนการทำไม้รายนี้ เพื่อให้ทราบว่า
ข้าราชการผู้ใดบ้างทุจริต ทุจริตอย่างไร หรือมีขั้นตอนที่ไม่ถูกต้องอย่างไร

การดำเนินการของกรมป่าไม้

กรมป่าไม้ได้ย้ายข้าราชการผู้ทุจริตออกจากพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามมติที่ประชุม
เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๒ แม้แต่สักคนเดียว ทุกคนยังอยู่ดีมีสุขตามปกติที่เดิมทั้งสิ้น
แต่กลับย้าย นายเกรียง สุบันดี จากตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้ ๖ ฝ่ายตรวจราชการ ทำหน้าที่
ผู้ช่วยผู้ตรวจการป่าไม้ภาคใต้ ไปเป็นป่าไม้อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี (ลดจาก ๑๔

จังหวัดภาคใต้เหลือ ๑ อำเภอครับ) เหตุโดนแจ็กพ็อตคนแรก เพราะคัดค้านการปล่อยไม้ที่ยึดไว้ ๑,๐๕๖ ท่อน ต่อ นาย พ. นามสกุล ส.อธิบดีกรมป่าไม้ ไม้ที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่ระหว่างการตรวจสอบว่าได้มาโดยชอบอย่างไรหรือไม่ จะปล่อยไม้ไม่ได้โดยเด็ดขาด เพราะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายทางอาญา

ขอทุกข์ลาออกราชการ

เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าและนางไพพรรณ ภรรยาเดินทางมา กราบ หลวงพ่อเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ที่วัดอัมพวัน มีความประสงค์ขอทุกข์ยื่นใบลาออกราชการเพื่อขอรับบำนาญ เพราะเห็นแล้วว่า ทำดีไม่ได้ดี เกรงว่าหากข้าพเจ้ายื่นใบลาออกราชการต่ออธิบดีกรมป่าไม้โดยไม่มีทุกข์อาชญาชัดขวาง ไม่นุญาติให้ออกก็ได้ ข้าพเจ้าเป็นคนถือเรื่องทุกข์ยาม หลวงพ่อเคยแนะนำสั่งสอนให้ปฏิบัติดีอย่างไร ข้าพเจ้าปฏิบัติตามท่าน เกิดผลดีและเป็นตามที่ท่านพูดทุกเรื่องเรื่อยมา ข้าพเจ้ากับนางไพพรรณ จึงได้มาขอทุกข์จากท่าน

เหวฬีกและกว้างหน้ากลัวมาก

หลวงพ่อรู้ความประสงค์ขอทุกข์เพื่อยื่นใบลาออกราชการรับบำนาญ ท่านหยุดเฉย นิ่งนิดหนึ่ง แล้วพูดว่า

“อาตมาเห็นหมดแล้ว เหวฬีกและกว้างหน้ากลัวมาก คนพวกนั้นมากัน ก็คน ก็คน กระโดดลงเหวหมด กระโดดลงแมฬว ๑๑ ตามกัน มีคนยืนดูเขากระโดดลงเหวคนหนึ่ง” ท่านยกมือทำท่าประกอบเหวฬีกกว้างและกิริยาอาการของคนกระโดดเหว

“เชื่ออาตมานะ อย่าลาออก เขาให้ไปอยู่อุดร..ไป..ไปอุดรอยู่ดีมีสุข...ก็จะได้พบสิ่งที่ดีอีก”

ต่อไปนี้ไปไม่นาน คือหมายถึงจากวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นต้นไป ผู้ที่อยู่หน่วยเหนือขึ้นไป ท่านทำมือประกอบชี้ขึ้นสูง จะมีการเปลี่ยนแปลง จะเกิดเหตุการณ์เดือดร้อนแก่เขา (หมายถึงผู้ใหญ่หน่วยเหนือ) ไม่สามารถแก้ไขได้ มันจะเป็นไปตามเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงของมันเอง

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นกฎแห่งกรรมชัดเจนมากเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าแยกเป็นข้อย่อ ดังนี้

ก. เจ้าหน้าที่หรือข้าราชการของรัฐซึ่งกระทำไม่สุจริตมานานจนเป็นธรรมเนียม รู้อยู่แล้วว่าพื้นที่อนุญาตให้ทำไม้ออกมา หรือให้ตัดไม้ซุง ไม่มีไม้อยู่เลย เพราะเป็นสวนยางพาราของชาวบ้านไปแล้ว มีแต่ต้นไม้ยางพาราเพื่อกริดเอายางเท่านั้น แต่ก็มีเจตนาสร้างหลักฐานอันเป็นเท็จขึ้นมาแสดงหลักฐานว่ายังมีต้นไม้อยู่ สร้างหลักฐาน

ระบุว่าไม้ต้นไม้อะไร จำนวนกี่พันต้น ต้นไหนไม้อะไรไหน ใหญ่โตเท่าใด รายงานต่อป่าไม้เขต ป่าไม้เขตก็สมยอมโดยสั่งเจ้าหน้าที่ให้ไปตรวจสอบ ตีตรารับรองตามวิธีการของทางราชการเป็นขั้นตอนสอดคล้องกัน ฝ่ายพ่อค้าก็ไปลักตัดเอาไม้ชนิดต่าง ๆ ให้ตรงหรือใกล้เคียงกับรายงานหลักฐานอันเป็นเท็จของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ จากในป่าสงวนแห่งชาติมาสวมว่าเป็นไม้ที่อนุญาต เวนกรรมอันนี้มีอยู่จริงนะครับ เมื่อถูกจับกุมก็ไม่ว่าจะแก้ตัวกันอย่างไร จึงตกเป็นจำเลยของศาลเพื่อชดใช้กรรมแล้วนะครับ น่าสงสารจริง ๆ **เงินที่ได้มาจากการกระทำอันเป็นเท็จ ก็ต้องใช้ไปไม่เกิดประโยชน์คุ้มค่าเท่าใด ความสุขใจไม่มีเลย มีทรัพย์มากแต่ไม่มีความสุขก็ไม่ว่า มีทำไม นั่นแหละครับทำเหตุชั่วก็ย่อมได้รับผลชั่ว เป็นตามกฎหมายแห่งกรรม**

- ข. คิดร้ายแก่ผู้ปฏิบัติชอบในหน้าที่ราชการถึงขนาดเอาชีวิต แต่เคราะห์ดีเพราะผู้ปฏิบัติชอบไม่ได้คิดร้ายถึงเอาชีวิตผู้ใด จึงไม่ถูกเขายิง ไม่ยินดีจะได้เงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาท) เพียงได้ฆ่าข้าพเจ้า และนาย ส. นามสกุล ป. ถ้าหากข้าพเจ้ามีจิตใจต่ำต่ำมืดเช่นผู้ทุจริตนั้นบ้าง ปานนี้สำนักงานป่าไม้เขตสุราษฎร์ธานี คงจะพังระเนระนาดและได้เผาศพกันไปหลายคนแล้วก็ได้ เพราะมีผู้โกรธแค้นแทนนายเกรียง สุบันดี กับนาย ส. เพื่อนคนนั้นหลายคน ซึ่งแต่ละคนพญายมก็สายหน้าเหมือนกัน เชื่อว่ากลุ่มผู้ทุจริตก็เป็นทุกขใจอย่างยิ่งอยู่ ทรมานใจแสนสาหัส นี่เป็นไปตามกฎหมายแห่งกรรมเิงละครับ
- ค. ผลพวงจากการกระทำผิดทุจริตของคนเดียวในครอบครัว แต่กระทบถึงทุกคน ครอบครัวของเขาหมดความสุข ห่อเหี่ยวหดหู่ไปด้วย **เงินที่ได้จากการกระทำชั่วยอมร้อนเผาผลาญทุกคนที่ร่วมได้รับใช้เงินนั้นใช้ทรัพย์นั้น มันเป็นกฎหมายแห่งกรรมชั่วนั่นเอง**